

MERJENJE EMPATIJE PRI POSAMEZNIKU - eksperiment

Metoda: dolgoročno opazovanje, intervju s sodelujočimi, anketiranje

Velikost skupine: 20-30 sodelujočih

Kriteriji za sodelovanje: posamezniki bi morali prihajati iz karseda podobnega okolja, da se čimbolj zmanjša vpliv vzgoje na rezultate. Lahko bi simultano potekalo opazovanje več skupin iz različnih socialnih ozadij.

Potek: Skupino bi za daljši čas (najmanj 3-6 mesecev) izolirali na večjem posestvu, ki bi delovalo po principu komune in bi bilo delno samozadostno. Na posestvu bi bilo več stavb in sodelujoči bi si lahko sami izbrali svoje bivališče. Vsak bi imel na voljo lastno sobo, na voljo pa bi bile tudi več posteljne sobe, če bi si kdo želel deliti. Sodelujočim bi bilo zagotovljeno, da ne bodo nadzorovani, vendar bi morali redno izpolnjevati vprašalnike o dogajanju na posesti in svojem počutju ter počutju sstanovalcev. Poleg tega bi se jih vzpodbujalo k pisanju dnevnika, ponudilo pa bi se jim tudi posebno sobo, po principu spovednice v resničnostnih šovih, ki bi bila zvočno izolirana. Kljub zagotovitvi, bi bili stanovalci povsod opazovani (potrebna bi bila dobra pogodba, da se prepreči tožbe).

Vse osnovne potrebščine (hrana, ipd.) bi bile priskrbljene, stanovalci zanje ne bi morali delati. Na splošno bi bile zahteve minimalne. Ne bi bilo nobenega obveznega dela ali dejavnosti (razen rednega izpolnjevanja vprašalnikov), če pa bi si kdo zaželel kaj delati, bi se mu priskrbelo potrebno opremo. Stiki z zunanjim svetom bi bili minimalni, vendar bi imeli vsi dostop do interneta. Potrebno bi bilo ustvariti lasten brskalnik, ki bi omogočal dostop do večine internetnih strani, a ne do socialnih omrežij ali poštnih predalnikov – dostop do teh bi bil omejen na eno uro vsakih nekaj dni. Opazovalci ne bi delali večjih posegov v življenje sodelujočih. Večinoma bi se jih pustilo pri miru, da delajo kar hočejo. Po potrebi pa bi se občasno izvedla kakšna manjša sabotaža, npr. okužba računalnika z virusom ali okvara televizijskega sprejemnika. V takih primerih bi si morali stanovalci pomagati sami, lahko bi samo prosili za potrebno opremo za popravila. Opazovalo bi se, koliko so si pripravljene pomagati med seboj in kakšno plačilo, če sploh, zahtevajo za pomoč. Večjih posegov v njihovo življenje v stilu prekinitve dotoka hrane ali tople vode ne bi bilo. Opazovalci bi večinoma res samo opazovali.

Vsak mesec bi imel vsak sodelujoči daljši pogovor z opazovalci. Pogovor bi se osredotočal na stanje v hiši, počutje posameznika in njegove občutke o počutju sstanovalcev. Opazovalec bi ostal nepristranski, postavljati bi samo zelo splošna vprašanja, ne bi silil k izpovedovanju.

Empatijo bi poskušali meriti na več načinov. Opazovalci bi poskušali meriti empatijo samo s pasivnim opazovanjem vedenja. Poleg tega, bi se primerjalo odgovore, ki jih je posameznik dal glede počutja sstanovalcev z njihovimi opisi svojega počutja - bolj ko bi se ujemali, bolj bi lahko predvidevali, da je oseba visoko empatična. Prav tako bi se primerjalo zapise posameznikov v dnevniku in odgovore na ankete z njihovimi izpovedmi in pritožbami v 'spovednici'. Tako bi lahko vsaj deloma izključili faktor nastopanja in dobili bolj iskreno podobo o posamezniku.

Lucija Kelbl